

не можна говорити про інші цілі таких програм, ніж пошук будь-яких джерел фінансування політичного ринку.

Список використаної літератури

- 1) Галабурда М. К. Методологія обґрунтування постсоціалістичних циклів і криз/ М. К. Галабурда // Економічна теорія. - 2011. - № 4. - С. 26-31.
- 2) Галабурда Н. К. Институциональная трансформация. Методологические уроки постсоциалистического реформирования// Наукові праці Донецького національного технічного університету. Сер. : Економічна. - 2014. - № 2. - С. 129-137.
- 3) Kalecki M. Political Aspects of Full Employment // Political Quarterly. – 1943. – October/December. – Vol. 14. – P. – 322–331.
- 4) Стиглиц Джозеф Юджин. Крутое пике. Америка и новый экономический порядок после глобального кризиса. – М.: Эксмо, 2011.
- 5) Эггертссон Т. Экономическое поведение и институты. – М., 2001.

Григор'єв Г.С.

Національний університет «Києво – Могилянська академія»,
к.е.н., доц., доцент кафедри економічної теорії

НАЦІОНАЛЬНІ РИЗИКИ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ – ПОРІВНЯЛЬНИЙ МІЖКРАЇННИЙ АНАЛІЗ

Постановка проблеми: інвестиційна криза в Україні досягла межі ризику, що зумовлено цілою низкою військово – політичних та економічних факторів. Внутрішні резерви не в стані покрити увесь обсяг інвестиційних потреб. Загальна характеристика інвестиційної привабливості відповідно до оцінки провідних міжнародних рейтингових агентств не завжди дає адекватні результати, оскільки існує ціла низка суб'єктивних факторів, яка спотворює результати оцінювання.

За сучасних умов економічного розвитку процеси інтеграції та глобалізації призвели до появи складної системи міжнародної фінансової діяльності економічних агентів різного рівня. Проблеми, викликані глобальною фінансовою кризою 2008 – 2009 років та загроза нової глобальної фінансово – економічної кризи у 2016 році поставили на межу дефолтного стану багато країн, які розвиваються та викликали загрозу суверенної кризи.

Глобалізація світової економіки призводить до поглиблення економічної взаємозалежності країн та збільшення інтенсивності потоків капіталу з відповідним зростанням ризиків інвестування. Ризик може виникати на мікрорівнях (підприємницькі ризики) та макрорівнях (ризики дефолту країни і т. ін.)

В англomовній літературі прийнято вживати термін “country risk analysis” для оцінювання ступеня ризикованості інвестування, який може перекладатися як аналіз національних ризиків, або ризиків країн. Ризики країн є ситуацією раптових, або очікуваних змін в економічній та політичній ситуації в країні, яка призводить до повного розриву, або неповного виконання економічної транзакції.

На рівні підприємства такі ризики проявляють себе у формі відмови одного з контрагентів від виконання кредитних зобов'язань, або інших пунктів контракту. Як правило, ризики країни не є простою сукупністю ризиків на мікрорівнях, які трансформуються в макроекономічні ризики, оскільки торкаються також системних змін у зовнішньо – торговельній та валютно – кредитній політиці, а також зміні фіскальної політики, як правило – в негативний бік.

Таким чином, усі перераховані зміни негативно впливають на рішення інвестора щодо присутності на даному ринку. На рішення інвестора також можуть вплинути політико – економічні фактори (експропріація майна, зміна суспільно – політичного устрою, зміна меж

територіально – інтегрованих імперій). У результаті інвестор втрачає очікуваний прибуток та залишає ринок. Результатом зміни інвестиційного клімату стає погіршення кредитних рейтингів країни та можливий дефолт країни. Світові рейтингові агентства (Fitch, Standard and Poor's, Moody's) використовують власну систему показників, які окрім мікроекономічних та макроекономічних індикаторів включають в себе соціально – політичні показники.

Окрім ризику власне країни існує похідний від нього трансфертний ризик (transfer risk), який пов'язаний з ризиком конвертації національної валюти. Конвертація валюти, в свою чергу, впливає на ліквідність платіжного балансу та здатність обслуговування зовнішнього боргу.

Суб'єктами створення рейтингів можуть стати окрім агентств, окремі банки, які, як правило, оцінюють ризики країн за іноземними активами. Класифікація може проводитись за критерієм окремих країн, або багатосторонніх регіональних фінансових інституцій.

Для порівняльного аналізу обрано чотири країни: Україна, Молдова, Грузія і Туреччина. Вибір зумовлений спільним для усіх держав прагненням інтегруватися в економічний простір ЄС та наявністю спільної загрози – російської економічної та військової – політичної експансії. Оцінюються потенційні ризики та вигоди від інвестування з точки зору ризику трансфертів та ризику конвертованості валюти.

Для порівняльного аналізу з точки зору України зазначені вище країни є важливими завдяки наявності потенційних ринків збуту та міжнародних транспортних коридорів.

У роботі виконано інтегральну оцінку потенційного ризику для інвесторів, які мають наміри працювати на українському ринку. Цільовою аудиторією є, як великі корпорації, так і малі підприємства.

Концептуальні пропозиції щодо вирішення проблеми.

Ризик країн складається з трансфертного та ризику конвертованості. В даній роботі основна увага приділяється макроекономічним рівням ризику. Виникає закономірне питання: яким чином проводити оцінювання ризиків країн за критеріями дефолту, суверенного ризику і т. ін.? Одним з методів оцінювання є методика Організації Економічного Співробітництва та Розвитку (OECD), яка використовує «Індекс Залучення Прямих Іноземних Інвестицій» та «Індекс Потенціалу Залучення Прямих Іноземних Інвестицій» (Inward FDI Potential Index) [1] для визначення привабливості економіки для іноземних інвесторів. В роботі проведено класифікацію індикаторів ризиків, який базується на аналізі української економіки з точки зору глобального, макроекономічного та мікроекономічного підходів. Усі чотири вищезгадані країни відносяться до відкритих типів економікою, і тому зовнішні економічні фактори є більш впливовим фактором ніж внутрішні. Загальною проблемою є відсутність усталених критеріїв оцінювання ризиків та велика частка суб'єктивності в прийнятті рішень рейтинговими агентствами.

Опис моделі та напрями впровадження авторських інноваційних ідей. Модель використовує метод порівняльного аналізу ризиків країн. Найбільш відомими є політичні та економічні ризики, моделі кредитних і страхових ризиків. Обрано перших два типи моделей. Вимірювання політичних ризиків, в їх комбінації з економічними, дає можливість порівняти можливі ризики для різних цільових груп інвесторів (прямих закордонних інвесторів, менеджерів з управління активами, банків – тощо). Використання інформаційного пакету обробки даних Geo Means [2] дає можливість провести порівняльне бальне оцінювання обраних країн. Використання експоненціальної функції надає пояснення зростання синергетичного ризику в трьох країнах.

Значення від 0 до 100 являють собою випадкові числа для оцінки ризику і оцінювання підсумкових кривих індикаторів ризику. У результаті будується модель, яка базується на трансформації отриманих знань (англ. «experience - based modeling»). Результати моделювання можуть бути використаними не лише в наукових дослідженнях, але і в наданні рекомендацій для приватних та інституційних інвесторів.

Довгостроковою перспективою даної наукової статті є проведення порівняльного аналізу країн за галузевим критерієм, з метою виявлення мінімального та максимального ризику для потенційних інвесторів.

Список використаної літератури

1. Foreign Direct Investment (FDI) Statistics – OECD Data, Analysis and Forecasts. .- [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
<http://www.oecd.org/corporate/mne/statistics.htm>
2. GeoMeans in a Nutshell - [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
<http://www.geomeans.com/about-us/geomeans-in-a-nutshell/>

Гуменна О.В.

Національний університет «Києво-Могилянська академія»,
декан факультету економічних наук, к.е.н., доцент

УПРАВЛІННЯ РОЗРОБКОЮ КРЕАТИВНИХ РІШЕНЬ В ОРГАНІЗАЦІЇ

Сучасні організації, які функціонують у складному соціально-економічному середовищі, повинні постійно створювати і впроваджувати різного роду інновації, що забезпечують їх ефективну діяльність в сучасній економіці. В свою чергу інноваціям часто передують генерація нових ідей і пошук нових рішень.

Зазначена проблематика є надзвичайно актуальною для України, адже сьогодні багато фахівців вважають, що економіка усіх країн у своєму розвитку проходить шість стадій (епох), які визначаються головними галузями, ресурсами і товарами, що характеризують економічне зростання. Такими стадіями є:

- доіндустріальна (головну роль відігравало сільське господарство);
- індустріальна (головна роль належала промисловості);
- постіндустріальна (на перше місце виходить сфера послуг);
- інформаційна економіка (економічний розвиток забезпечується насамперед інформаційними системами та технологіями);
- економіка знань (головну роль в економіці починають відігравати нематеріальні активи та інтелектуальна власність);
- креативне чи інноваційне суспільство (головну роль у розвитку суспільства відіграють нові ідеї та інновації) [1].

Головна суть креативної економіки – у здатності провести певну лінію, яка поєднає технології, інженерію, науку, освіту, культуру, ідентичність, спадщину, суспільні проблеми. Креативна економіка передбачає домінування у світі не власників природних чи інших ресурсів – настав час тих, хто продає ідеї та рішення; і далі йде розвиток у бік, де раціональність поступається місцем новому, ще не зрозумілому до кінця досвіду.

Мета даного дослідження – проаналізувати сучасні підходи до управління розробкою креативних рішень і сформулювати рекомендації керівникам підприємств щодо підвищення ефективності формування креативних рішень.

Креативність – це віднайдення нових напрямків розвитку, створення нових речей, нових процесів, нових шляхів. Найважливішим тут є зв'язок між креативністю та інноваціями, оскільки креативність передбачає продуктивне вирішення творчих завдань, а інновація – це реалізація (комерціалізація) найбільш життєздатних і конкурентоспроможних ідей. Проте завжди постає питання, як здійснити на практиці певний творчий задум. Адже в разі, якщо ідеї нових продуктів і сервісів не перенесені у практику, вони не потрапляють на ринок, не капіталізуються, не відбувається їхня актуалізація сприйняття різноманітних аудиторій. Ми маємо сотні творчих думок, але інновація – це практична креативність.